

Duben 1907

Na okraji Paříže, daleko od rušného centra se rozprostírá zámecké romantické sídlo z jedenáctého století. Z vikýřového okna severní věže sleduje čtyřicetiletá zachmuřená žena vzkvétající jarní přírodu, nasává svěží vzduch, a poslouchá zpěv ptáků. Zavřené oči jí ovívá jemný vánek, proudící do místnosti otevřeným oknem a kaštanové vlasy jí rozfoukává lehký průvan.

Nic z toho však doopravdy nevnímá. Zachumlaná do kárované bavlněné deky sedí v proutěném houpacím křesle, a s nepřítomným výrazem se toulá v myšlenkách minulostí. Vzpomíná na dlouhou etapu svého života. Jediná láska ji stála příliš mnoho, avšak ona nikdy nezalitovala žádného svého rozhodnutí. Zachránila dvě osoby ve všech směrech, ve kterých člověka lze zachránit. Uběhlo již tolik let, a ona pořád ví, že ji sleduje, že k ní v noci přichází, že ji hlídá. Pořád jsou spolu, ale cítí, že dlouho tomu tak nebude. Po všem, co prožili, jí život vezme banalita. Jejich cesty ukončí ta, které stále

unikali. Ta, které se po celý život vysmívali. S její smrtí zemře i on.

Věděla, že se musí rozloučit.

O nemocnou ženu se stará její opatrovatelka. Po pokoji pobíhá mladinká dívka, s černými vlasy sčesanými do drdolu, v prostých béžových šatech s límcem až ke krku, jež slouží jako pracovní úbor. Sbírá veškeré ženiny osobní věci a oblečení, a postupně vše ukládá na svá místa. Neustále se ženy něco vyptává, ale ta na její výzvy nereaguje. Po několika neúspěšných pokusech to dívka vzdává, a raději mlčí. Nepřekvapuje ji to. Taková „konverzace“ byla u těch dvou žen normální. Její klientka nepromluvila třeba celé dny, a když už, tak prohodila jen pár slov. Dívce vždy připadala trochu zvláštní, tajemná. Cítila, že skrývá tajemství, která si chce nechat pro sebe. Kdyby se s nimi svěřila, ztratila by sama sebe.

A tak i nadále v tichosti pokračuje v uklízení. Když však vytahuje z mahagonové truhly ženiny osobní věci, několik z nich se sesype na zem. Mezi stohy dopisů, a jiných cetek dívku zaujme krásně zdobený zlatý medailon. Zvedne ho a zvědavě se otočí na svěřenkyni sedící na balkóně. Nedívá se. Dívka se ostýchavě kousne do rtu. Váhá, zdali jej má otevřít. Její

zvědavost je ovšem silnější než pud sebezáchovy. Medailon s nepatrným cvaknutím otevře. Uvnitř spatří po obou stranách fotografie pohledného muže a krásné ženy. Nejistě se ohlédne zpět na ženu a přemýšlí, zdali se jí má na medailónek zeptat. Vzápětí svůj nápad zapudí. Nejspíš by se mi stejně nepsvěřila, usoudí. Ta, k dívčinu překvapení, promluví.

„To jsou mí rodiče, Petty.“

Dívka sebou trhne. Provinile těká pohledem po místnosti, netušíc, co říct na svou obhajobu.

„Co...prosím?“ optá se chvějícím hlasem.

„Ty postavy v medailonu jsou mí rodiče,“ zopakuje.

„Já...já se velice omlouvám, slečno Monessiová, nechtěla jsem,“ špitne.

„Pojď,“ vyzve žena opatrovatelku, „sedni si ke mně.“

Petty nervózně uchopí dřevěnou stoličku a přisedne si k ní.

„Tak dlouho se o mě obětavě staráš, a nic o mně nevíš,“ pousměje se hořce slečna Monessiová. Dívka úsměv nejistě opětuje.

„Nikdy jsem ti o sobě nic neřekla. Nikomu jsem o sobě nic neřekla, neboť má minulost je,“ utichne, a zasněně se zahledí do slunečního svitu. Opatrovatelka

plna očekávání zadržuje dech. „Je děsivá, smutná, krutá,“ svrašťí obočí. Oči se jí zalévají slzami, avšak hrdost jí nedovolí plakat. „Já byla krutá. Ublížila jsem mu, Petty,“ pohlédne zoufale na dívku.

„Slečno Monessiová,“ uchopí ženu za studené ruce a pevně je stiskne, „co to povídáte?“

„Ublížila jsem mu tím, že jsem s ním zůstala,“ vyhrkne třesouc.

„O kom to mluvíte, slečno?“ vyzvídá napjatě.

červen 1870

„Marianno, je to zlatíčko,“ pochvaloval si dceru pan Chaverry, který stál po boku své ženy, a nakláněl se nad ročním dítětem. Paní Marianna seděla v hracím salonku, jenž se nacházel v zadní části honosného sídla, a v náručí držela jejich okatou dcerku. Spokojeně pohlédla

manželovi do očí a šťastně se usmívala. Byl víkend, a celá rodina

Chaverryových se připravovala na odpolední procházku.

Manželé bydleli v přepychovém domě, v centru Paříže.

„Josi, odnešte prosím ten podnos,“ přikázal pan Philip postarší ženě, v jejímž obličejí se i přes její věk zračily viditelné vrásky. „Vezm